

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΠΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΠΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΤΗΣΙΑ:	Ἑσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ

ΤΩ ΑΙΔ. ΔΙΕΥΘΥΝΤῃ

κ. ΘΩΜΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΩ

Γραφεῖα: Γερμανοῦ 25.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ο ΠΟΛΙΟΥΧΟΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἀνδρέας, φέρων ὄνομα Ἑλληνικόν, ὅπερ σύνηθες εἶχε καταστή και παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, καταγόμενος δ' ἐκ Βησθαῖδᾶ (Ἰωάν. Α. 41,45.) κατώκει ἐν Καπερναούμ, ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πέτρου (Μάρκ. Α. 29), ἠσχολεῖτο δὲ περὶ τὴν ἀλιείαν ἐν τῇ θαλάσῃ τῆς Τιβεριάδος. Τὸ κήρυγμα τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου εἴλκυσε αὐτὸν ἐκ τῶν πρώτων. Ἡμέραν τινὰ ὁ Πρόδρομος εἰς τὸν Ἀνδρέαν και τὸν Ἰωάννην τὸν μέλλοντα Εὐαγγελιστήν, ἔδειξε περιπατοῦντα παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰορδάνου (Ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ) τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἀγωνιωδῶς ἀναμενόμενον Σωτήρα τοῦ κόσμου. Ἦρκεσε τοῦτο ἵνα οἱ δύο μαθηταὶ τοῦ Προδρόμου ὁ Ἀνδρέας και ὁ Ἰωάννης μετ' ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης ἀκολουθήσωσι τὸν Ἰησοῦν. Στραφεῖς δὲ οὗτος και ἰδὼν αὐτοὺς ἀκολουθοῦντας ἠρώτησε, «τί ζητεῖτε;» Οἱ δὲ εἶπον μετὰ θαυμαστῆς ἀφελείας, «Διδάσκαλε ποῦ μένεις;» Ὁ Ἰησοῦς προσεκάλεσεν αὐτοὺς ἵνα μεταβῶσιν ὅπου διέτριβε, παρέμειναν δὲ παρ' αὐτῶ ὄλην τὴν ἡμέραν. Ἡ δὲ ἐκ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ ἐντύπωσις ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε ὁ Ἀνδρέας τὴν ἐπαύριον συναντήσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πέτρον ἀνήγγειλε τὸ μέγα γεγονός τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσίου. «ΕΥΡΗΚΑΜΕΝ ΤΟΝ ΜΕΣΣΙΑΝ» εἶπε και ὠδήγησεν αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ὅστις ἐκάλεσεν αὐτὸν ὡς ἀκολουθὸν και μαθητὴν αὐτοῦ (Ἰωάν. Α. 35-42). Ὡστε ὁ Ἀνδρέας οὐ μόνον ὑπῆρξεν

ὁ «πρωτόκλητος» μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ και τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν ὠδήγησε πρὸς αὐτόν. Ὅτε δὲ και πάλιν βραδύτερον ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ὁ Ἰησοῦς ἐκάλεσε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, πρώτους εἶδε παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος τὸν Πέτρον και τὸν Ἀνδρέαν, καθ' ἃς στιγμὰς ἔρριπτον τὰ δίκτυα εἰς τὴν θάλασσαν και εἶπε πρὸς αὐτούς: «δεῦτε ὀπίσω μου και ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων». Καὶ εὐθὺς ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ. (Ματθ. Α. 18, 19. Μάρκ. Α. 16,17). Ἐκτοτε ὀριστικῶς ἀφωσιώθη εἰς τὸν Ἰησοῦν ὁ Ἀνδρέας, ὡς μαθητῆς αὐτοῦ και Ἀπόστολος. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν ἀνῆκεν εἰς τὸν στενὸν περὶ τὸν Κύριον κύκλον τῶν μαθητῶν και Ἀποστόλων, τοῦ Πέτρου, Ἰακώβου και Ἰωάννου, ἀλλὰ κατεῖχεν, οὐχ' ἦττον ἐπιφανῆ θέσιν μεταξὺ τῶν Δώδεκα. Ἐν τῇ ἀπαριθμῆσει τῶν Ἀποστόλων μετὰ τοὺς ἀνωτέρω τρεῖς, συνήθως τάσσεται πρῶτος ὁ Ἀνδρέας (Μάρκ. 3,18. Πράξ. 1,13.), κατὰ τινὰ δὲ περιπτώσιν καθ' ἣν ἐζήτησαν οἱ Ἀπόστολοι νὰ μάθωσι παρὰ τοῦ Κυρίου πότε ἐμελλε νὰ συντελεσθῇ ἡ καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ, τὸ σχετικὸν ἐρώτημα ὑπέβαλον ὁ Πέτρος, Ἰάκωβος, Ἰωάννης και Ἀνδρέας (Μάρκ. 1,3). Εἰς ἑτέραν περιπτώσιν, καθ' ἣν ὁ Κύριος ἐτέλεσε τὸ θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ πεντακισχιλίων ἀνδρῶν, ὁ Ἀνδρέας ὠδήγησε πρὸς αὐτόν τὸ παιδάριον ὅπερ εἶχε τοὺς πέντε (5) ἄρτους και τὰ δύο ὄψαρια (Ἰωάν. ΣΤ. 8,9). Χαρακτηριστικῶ-

τέρα είναι ή περίπτωσις εκείνη καθ' ήν οί αναβάντες εις Ιεροσόλυμα Ἕλληνες ἵνα προσκυνήσωσι, θελήσαντες ἵνα ἴδωσι τὸν Ἰησοῦν ἀπετάθησαν πρὸς τὸν Φίλιππον, οὗτος δὲ ἀνεκοίνωσε τὴν ἐπιθυμίαν τούτων, τῶν Ἑλλήνων, πρὸς τὸν Ἀνδρέαν, ὅστις μετὰ τοῦ Φιλίππου μετεβίβασεν αὐτὴν πρὸς τὸν Κύριον. (Ἰωάν. 12,22).

Αὗται εἶναι αἱ μαρτυρίαι τῆς Ἁγίας Γραφῆς περὶ τοῦ «Πρωτοκλήτου» Ἀποστόλου Ἀνδρέα. Ἐκ τῶν μαρτυριῶν τῶν ἐκτὸς τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἄξια ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἶναι αἱ ὑπὸ τύπον Ἐγκυκλίου τῶν Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων τῆς Ἀχαΐας διασωθεῖσαι «Πράξεις Ἀνδρέου» καθ' ἃς ἔ-

δρασαν οὗτος ἀποστολικῶς καὶ ἐν Ἑλλάδι μαρτυρικὸν ὑποστὰς θάνατον ἐν Πάτραις. Αἱ «Πράξεις» αὗται διακρίνονται τῶν λοιπῶν κατὰ τὴν μεμαρτυρημένην ἀξιοπιστίαν τῆς ἐν αὐταῖς παραδόσεως. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἡ ἐν γένει ἐπιστημονικὴ ἀνάκρισις τῶν περὶ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα παραδόσεων, ἀπαιτεῖ ἰδίαν πραγματείαν, ἐξερχομένην τοῦ παρόντος λαμπροῦ θερησκευτικοῦ φύλλου, ὅπερ ζωηρότατα μὲν ὑπομιμνήσκει τὸ μέγα ὄνομα τοῦ «πρωτοκλήτου» Ἀποστόλου Ἀνδρέα, μεγάλην δὲ τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ὠφέλειαν παρέχει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν.

† ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ--ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ

Ἐπίσης ἡ ὑποβολή ἄλλοτε μὲν γίνεται ἀμέσως ἄλλοτε δὲ ἐμμέσως, ἄλλοτε ἐν ἐγρηγόρσει καὶ ἄλλοτε καθ' ὑπνον, ἀναλόγως δὲ τοῦ βαθμοῦ, τῆς ἡλικίας, μόρφώσεως, φύλλου, ἐπιδεκτικότητος. Ἡ καθ' ὑπνον ὑποβολή λέγεται ὑπνωτισμὸς τοῦ ὁποῖου γίνεται συχνὴ χρῆσις ἐν τῇ Πνευματικῇ. Διὰ τὴν ἐπιτύχην ὁ ὑπνωτισμὸς ὅστις συνήθως γίνεται ἀπὸ τὸ **Μέντιουμ**, τὸ ὁποῖον ὑπνωτίζει καὶ ὑπνωτίζεται ἐν ταύτῃ, πρέπει νὰ συνεργήσῃ καὶ ὁ ὑπνωτιζόμενος, καὶ ὁ ὑπνωτίζων καὶ τὸ περιβάλλον. Ὁ ὑπνωτιζόμενος διὰ τῆς ὑποβολῆς τοῦ ἄλλου χάνει τὴν βούλησίν του καὶ ἀποκτᾷ τὴν βούλησιν τοῦ ὑπνωτίζοντος, δηλαδὴ γίνεται νευρόσπαστον ἄδουλον. Διὰ νανουριστικῶν μέσων ἀποσπᾶται ἡ προσοχή τοῦ πρὸς ὑπνωτισμὸν καὶ προσκολληταὶ εἰς ἐν καὶ τέλος ὡς τὸ παιδίον ἀποκοιμάται... Ἀνάκαθεν ὑπῆρξαν διάφοροι τρόποι πρὸς ὑπνωτισμὸν. Εἰς Ἁγίον Ὄρος πάλαι ἦσαν οἱ ὀμφαλοσκοποὶ ἤτοι ἠτένιζον τὸν ὀμφαλὸν ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Οἱ φακίραι ἀτενίζουσι ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ρινός των. Ἄλλοι ἀτενίζουσι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς **ὀφθαλμοσκοποὶ**, ἄλλοι διὰ ψαύσεων τῶν χειρῶν **Μεσμερισταί**. Ἡ ἀψύπνισις εἶναι εὐκόλος, ἀλλὰ δεόν νὰ γίνηται βραδεῖα καὶ βαθμηδὸν μὴ πάθη τίποτε ἀν ἀποτόμως... Κατόπιν οὐδὲν ἐνθυμούνται ἐξ ὅσων ἐπὶ τῆς ἔκτασις κατὰ τὸν ὑπνωτισμὸν, ἀλλ' εἰς ἄλλον ὑπνωτισμὸν ἐνθυμούνται τὰ τοῦ προηγούμενου ὑπνωτισμοῦ. Εὐκόλως δύναται ἐν ὑπνωτισμῷ νὰ φρονέσῃ, νὰ κλέψῃ, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἀγιώτατον πρόσωπον καὶ πιστεύει ὅτι εἶναι παιδίον ἂν τοῦ τὸ εἶπουν καὶ παίζει ὡς παιδίον ἢ ὅτι εἶναι ἄλλο πρόσωπον ἢ ζῶον, καὶ γαυγίζει ἢ χρεματίζει... ἀναλόγως κ.λ.π., Ἀλλὰ βλάπτει τὴν υγιείαν τοῦ ὑπνωτιζομένου ὁ ὑπνωτισμὸς, ἐξασθενίζει καὶ ὀδηγεῖ καὶ πρὸς τὸ ἔγκλημα, δι' ὃ ἐπιστήμως ἀπαγορεύεται. Μία ἀποψις θαλέως ὑπνωτισμοῦ εἶναι καὶ ἡ γνωστὴ **ὑπνοθασία**, δηλ. νὰ περιπατῇ καὶ ἐργάζεταιται εἰς κοιμώμενος καὶ ἐν τούτοις νὰ βλέπῃ. Πολλάκις ὑπο-

βάλλονται καὶ πράξεις αἵτινες δεόν νὰ γίνουσι ἀπὸ τὸν ὑπνωτιζόμενον μετὰ τὸν ὑπνωτισμὸν δηλ. ἐν ἐγρηγόρσει καὶ οὕτω ἔχομεν τὰ μεθυπνωτιστικὰ φαινόμενα.

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἡ διδασκαλία τοῦ Πνευματισμοῦ εἶναι ρευστὴ καὶ ἀκαθόριστος, ἐφ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ψυχρὸσύνθεσιν καὶ διανοητικότητά ἐνδὸς ἐκάστου Μέντιουμ, καὶ συμβιβάζεται πρὸς τὰς ἰδέας, πεποιθήσεις, θρησκείαν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν ἐκάστοτε παρευρισκομένων προσώπων. Ἄλλως τε αἱ ἐκφράσεις αὐτῶν πολλάκις εἶναι ἀμφορροποὶ καὶ αἰνιγματώδεις. Ὅστε διδάσκει Βαθυλωνίαν γνωμῶν καὶ ἐν πολλοῖς παρουσιάζεται ὡς Πανθεϊστικὸν ἢ ὕλιστικὸν σύστημα. Ἐπαγγέλλεται ὅτι ὀδηγεῖ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ποῖον εἶναι τὸ κριτήριον τῆς ἀληθείας; Τί τὸ μέτρον καὶ ἡ πυξὶς ταύτης, ἀφ' οὗ οἱ ἴδιοι ἔμολογοῦν ὅτι τὰ πνεύματα πολλάκις ψεύδονται; Δυναμέθα ἡμεῖς νὰ τὰ διακρίνομεν; Ἄλλ' ὅταν ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἰδίαν βούλησιν καὶ εἴμεθα νευρόσπαστα ὡς συμβαίνει συνήθως; Ἄλλως τε μήπως ὅσοι ἀνθρωπὸν τόσαι καὶ γνῶμαι δὲν ὑπάρχουν; ἄρα καὶ τόσαι ἀλήθειαι; Ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων μιᾶς Πνευματιστικῆς συνεδρίας ἔχει μεγίστην ἐπιρροὴν ὄχι μόνον τὸ Μέντιουμ, ἀλλὰ καὶ τὸ περιβάλλον τὸ ὁποῖον βοηθεῖ ἢ παρεμποδίζει τὴν ἐνέργειαν τῶν πνευμάτων. Δὲν εἶναι δὲ εὐκόλον νὰ διακρίνομεν ἂν τὸ πνεῦμα μεθ' οὗ ἐπικοινωνοῦν εἶναι καλὸν ἢ κακὸν καὶ ἐπομένως νὰ ἔχουν πεποίθησιν ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν ἢ τρυφάχιστον τὴν ἀκεραιότητα τῶν ἐξαγγελωμένων ὑπ' αὐτοῦ. Προσπαθοῦν οἱ Πνευματισταὶ ἐκ τῶν λεγομένων, νὰ διακρίνομεν ἢ μᾶλλον νὰ εἰκάσουν ἂν πράγματι εἶναι αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἢ τοῦτο προσποιεῖται ἕτερον κακόν. Ἄλλ' εἶναι εὐκόλος ἡ εἰκασία; Καὶ ἐπὶ εἰκασίῶν στηριζόμενος ὁ Πνευματισμὸς εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ σοβαρότητα πᾶν ὅτι διδάσκει; Πρὸς τούτοις καταφεύγουσι εἰς τὸ ἔσχατον μέσον ἵνα ἀσφαλισθοῦν εἰς τὸν ὄρκον, ἀλλὰ ἀσφαλίζονται ὅσον καὶ οἱ σύγχρονοι δικασταὶ ἀπὸ τοῦ ὅτι ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ ψίλου πῆδημα πρὸ αὐτῶν καὶ τοῦ ἱεροῦ Ἐθαγγελίου ψευδορκιζομένους!!! Καὶ ἂν σήμερον τόσον ἀσυστόλως ψευδορκοῦν οἱ Χριστιανοὶ δυναμέθα νὰ ἔχωμεν πεποίθησιν εἰς τὸν ὄρκον ἐνδὸς κακοῦ δαίμονος! Μήπως ἐκ τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρος καὶ τοῦ